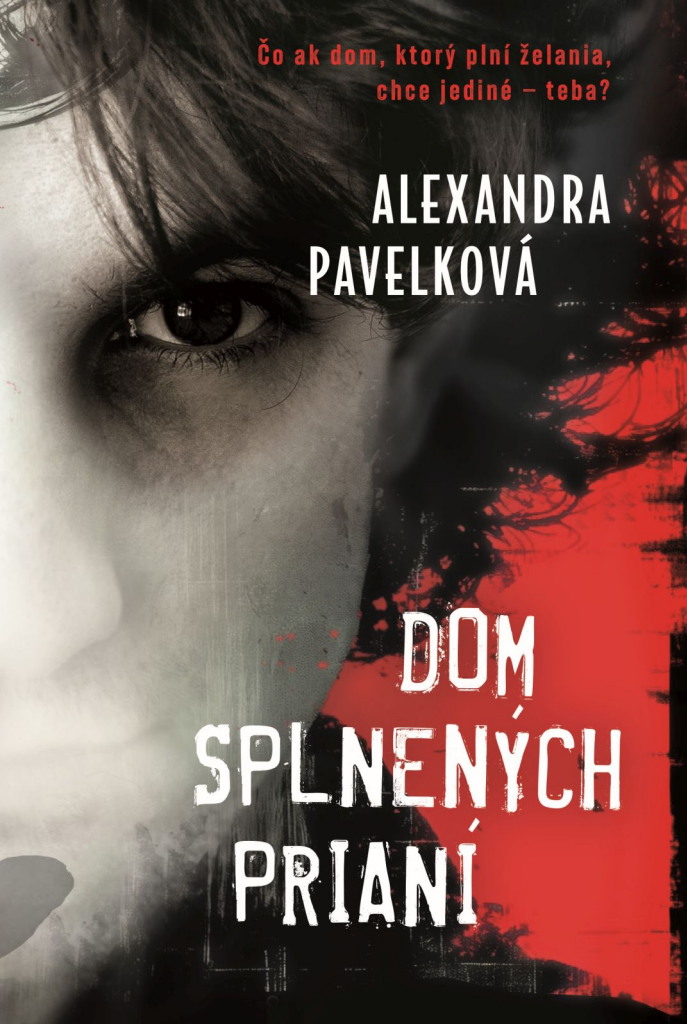

Čo ak dom, ktorý plní želania,
chce jediné – teba?

ALEXANDRA
PAVELKOVÁ

DOM
SPLNENÝCH
PRIANÍ

**DOM
SPLNENÝCH
PRIANÍ**

ALEXANDRA PAVELKOVÁ

DOM
SPLNENÝCH
PRIANÍ

slovart

Text © Alexandra Pavelková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Cover © Michal Šajmír 2025

ISBN 978-80-556-7545-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé vydanie

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Návrh obálky Michal Šajmír

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

BN: 150214/01

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

1. KAPITOLA

Majster útekov

S trop bol v prítomí takmer čierny. Hľadel som naň, snažil sa rozoznať v tej temnote drobné praskliny a pomaly som rátal.

Ticho panujúce v izbe prerušovalo Mirovo chrápanie. Mal zväčšenú nosnú mandľu a obľbováky na neho účinkovali tak, ako keby bol bábika na baterky: pártý on, šup tabletky dnu, pártý off. Odkvicol ako kus dreva a už aj píľil.

U mňa už lieky nefungovali. Keď mi ich dali prvýkrát, takmer hneď som zaspal. O pár hodín som sa zobudil. Vyskočil som z postele pokrytý studeným potom, srdce mi búšilo a v ústach som cítil horkú chuť strachu. Dlho som sa triasol, šúchal si jazvy na zápästiach a snažil sa vymazať z hlavy tú vidinu, ktorá bola viac spomienkou než snom. Už nikdy. Už nikdy nedovolím, aby ma niečo odrovnalo tak, že nebudem mať nad vecami kontrolu.

Niežeby som inokedy kontrolu mal. Keď však bdieť, mám aspoň šancu.

Pri päťtisíc tristo dvadsaťštyri som potichu vstal. Obišiel som oranžový obdĺžnik na podlahe, ktorý tam cez okienko na dverách kreslilo svetlo z chodby, a šiel sa napiť. Od istého času sa lepšie cítim v tme. Nenápadný, nevidený.

Zvuk tečúcej vody zrejme prenikol do Mirových snov. Chalan zamliaskal, otočil sa na druhý bok a prestal chrápať. Na chvíľu. Vypláchol som si ústa a vrátil sa do postele. Rátal som ďalej.

Došiel som k číslu sedemtisíc dvesto. Od večierky uplynuli dve hodiny. Ondrej, ktorý mal dnes nočnú, už určite dopozeral film. Na našom poschodí nemal ťažkú robotu. Občas prejsť po chodbe, nakuknúť do izieb a skontrolovať záchody, či tam niekto negrcia, nefajčí alebo nechlastá. Málokedy sa stávalo, že by nočná služba musela volať doktorku alebo dokonca policajtov. My sme boli zvyčajne dobrí a spolupracovali sme. Teda oni. Tí ostatní.

Ani dnes netrvalo dlho a z chodby zaznel klapot zdravotníckych šlapiek. Vrzli dvere do kúpeľne, potom sa ozvali druhýkrát. Kroky sa blížili k našej izbe.

Na chvíľu stíchli. V okienku vo dverách sa objavila mužská silueta. Predtým, než kužeľ svetla z baterky obližol Mirovu posteľ, som zavrel oči a pootvoril ústa. Zvykol som vypustiť aj slinu po brade, ale dnes som nechcel preháňať. Žiara sa pristavila na mojej tvári, páčila cez privreté viečka. Otočil som hlavu, ako by to urobil spiaci človek, ktorého vyrušilo svetlo. Zdravotný brat sa ešte trochu zdržal, potom oranžová

žiara zmizla a klapot hrubých podrážok sa začal vzdávať. Keď Ondro skontroluje všetkých pacientov, uloží sa na gauči v izbe sestier a začne driať.

O štvrtňhodinu neskôr som bol oblečený a zbalený. Nemať som s tým veľa práce. Zubná kefka a pár eur sa mi zmestili do vreciek bundy. Občiansky a kartu poistenca budem musieť obetovať. Vlárať sa do kancelárie mi pripadalo príliš riskantné. Aj tak som mal teraz určite viac vecí, ako keď som ušiel prvýkrát. Z Domu.

Hlavou mi prebleskla spomienka na krv, bolesť a zimu. Na zhrýzavý, mrazivý strach, ktorý ma oberal o zvyšky zdravého rozumu a síl. Chcel som sa ukryť, ale nevedel som, kam sa podieť, komu veriť. Prespával som v parku, v podchodoch a utekal som, keď sa priblížili bezdomovci. Báť som sa ich. Desili ma ich chamtivé, lačné tváre. Trvalo niekoľko dní, kým niekto zavolať policajtov. Prišli, zobrali to špinavé vyhladnuté decko z ulice, dali ho ošetriť a vrátili do decáku.

Ale to bolo dávno. Pred pár rokmi. Odvtedy som narástol aspoň o dvadsať centimetrov a spoznal kopu doktorov a nemocničných postelí. Niežeby mi nejako pomohli. Na to, čo sa mi stalo, lieky nie sú.

Pri tej spomienke mi vzadu na lebečnej kosti zazvonila známa struna. Znova ma obliehajú strach. Zahryzol sa mi do čriev, do žalúdka tak silno, že by som kričal, keby som sa dokázal nadýchnuť. Zafal som zuby a pevne stisol viecečka, aby som odohnal tú predstavu, ten hlas...

Musím sa pozbierať. Už tu pridlho otáľam, musím zmeniť vzduch. Ináč ma nájde. On – alebo démon, ktorý mu pomáha.

Nasilu som sa donútil potlačiť záchvat paniky. Roztrasenými rukami som si potľapkal po vreckách a dôverne známe obrysy mojich vecí ma trochu upokojili. Beriem si len to, čo mám na sebe. Tenisky, mikina s kapucňou a bunda. Dobré, že na našom poschodí nevzali pacientom oblečenie, iba doklady. Hodil som posledný pohľad na chrápajúceho Mira, prikradol sa k dverám a potichu stisol kľučku.

Svetlo na chodbe ma na chvíľu oslepilo. Nehýbal som sa, kým si oči neprivykli. Potom som sa rozbehol po chodbe. Moje kroky, na rozdiel od Ondrových, boli omnoho ľahšie. Takmer som ich sám nepočul.

Na skúšku som stlačil kľučku dvojitého dverí, ale boli, samozrejme, zamknuté. Presunul som prsty nižšie, položil ich na chladný kov a privrel oči. Rozoznal som jednoduchý mechanizmus, pár do seba zapadajúcich kúskov kovu, strunku a niekoľko skrutiiek. Dvere čosi zašepkali, ale nevenoval som im pozornosť. Neublížim im priveľmi. Nerobím to predsa prvý raz.

Pritlačil som. Jeden z pohyblivých kúskov sa začal lámať. Drobil sa na menšie a menšie čiastočky, až z neho ostal len prášok, ktorý sa sypal von cez kľúčovú dierku. Dvere zastenali, aj stará budova sa ozvala hlbokým hlasom na protest. Nechcel som ju počúvať. Poprosil som o prepáčenie a znova stlačil kľučku. Čosi sucho puklo a dvere povolili.

Opatrne som za sebou zavrel. Schodisko bolo osvetlené len núdzovými lampami. Ich mdlá žiara bola oproti ostrému jasú neóniek na chodbe pre moje nevyspaté oči vykúpením. Prebehol som chodbičkou a špicoval uši, či nezachytím podozrivý hluk. Zdalo sa, že si ma nik nevšimol.

Hlavné dvere predstavovali o čosi zložitejší problém. Budova nášho bloku šomrala do omrzenia, kým sa mi podarilo dostať sa von. Počul som ju ešte aj vtedy, keď som bežal k skladu a potom doprava. Snažil som sa kľučkovať popod stromy, ale ako som postupne míňal vonkajšie lampy, moje telo aj tak hádzalo na chodník štvorité tieň. Prebehol som popri jazierku až k plotu. Za ním je už len krovie a les. Sloboda. A možno aj trochu bezpečia.

Zadýchaný som priložil ruku na mrežu. Nechcel som narobiť veľkú škodu, len uvoľniť zvary a trochu ju ohnúť. Ja sa prepchám aj cez malú dieru.

V tej chvíli sa žiara lúčov zmenila. Noc prerezal kužeľ svetla a dopadol na moju ruku pritisnutú k plotu. Potom druhý a tretí.

„Peter!“

Srdce mi vyskočilo do krku. Do očí sa mi natlačili slzy a nedokázal som ich zastaviť.

„Otoč sa, Peter,“ povedal Ondro vlúdne, ale vedel som, že odpor je márný. „Volaj doktorku,“ prehodil zdravotný brat smerom k svojmu kolegovi.

Keď ma viedli naspäť do izby, obtrel som sa plecom o stenu a počul som, ako sa stará budova potichu zachechtala.

Už viem, čo sa mi snažila povedať. Zabudol som na kamery.

* * *

Neónka hlasno bzučala a zalievala ambulanciu aj ženu predo mnou jedovatým žltým svetlom. Doktorka na mňa uprela

vodové oči. Trochu sa jej leskli od nedostatku spánku, zobudili ju kvôli mne uprostred noci. „Vieš, prečo si tu, Peter?“

„Lebo som sa nechal chytiť,“ odpovedal som v nádeji, že sa zasmee a situáciu trochu odľahčíme.

V skutočnosti sa vo mne všetko triaslo.

Ukázala zuby v jemnom úsmeve. „Nepýtam sa, či vieš, prečo si teraz u mňa. Chcem vedieť, či si uvedomuješ, prečo si vlastne tu. V liečebni.“

Pokrčil som plecami. Chvíľu som ju pozoroval. Ten jej vlúdny úsmev, prívetivú nenamaľovanú tvár zrelej štyridsiatničky. Bola nízka, s miernou nadváhou. Okrúhle líca jej lemovali svetlohnedé vlasy po pleciah. Zvyčajne si ich česala tak, aby vyzerali bohatšie, teraz sa však očividne ponáhľala a nestihla si ich natočiť. Pôsobila matersky. Malo to na mňa istý pozitívny účinok. Rozhodne budila lepší dojem ako prvý lekár, ku ktorému ma vtedy po tých udalostiach priviedli. Nejakým nedopatrením ma chytil za ruku, takže som dostal hysterický záchvat a neprestal som revať, kým nezabrala injekcia. Keď som prišiel k sebe, uvedomil som si, že kým som bol napchatý sedatívami, mohli si so mnou robiť, čo chceli. Tak som dostal druhý záchvat. Doktora mi teda vymenili a ja som sa naučil upokojiť sám. Aspoň naoko. No vnútri som sa celý chvel a žalúdok mi rozožieral strach. Ako teraz.

„Aby som si spomenul,“ povedal som to, čo chcela počuť.

Prikývla, ale nebol som si istý, či som ju presvedčil. Odvrátila pohľad a siahla po fascikli s mojimi záznamami. Posunula si ho po stole bližšie a poklepala po ňom prstom. „Na budúci rok budeš mať osemnásť.“

Tie slová padli doprostred ambulancie ako balvan. Prehlušili aj drnčanie starej neónky. Zahniezdil som sa na stoličke.

„Už sa o teba nebude môcť starať štát. Budeš dospelý a za svoj život si budeš zodpovedať sám.“

Hore hrdlom mi stúpala nejaká hrča.

„Ako sa ti bude vodiť samému vo svete, ktorého sa tak bojíš?“

Nasucho som prelgol.

„Budeš si musieť nájsť prácu. Dať do poriadku dom, platiť energie a dane. Zrejme aj dokončiť školu, prihlásiť sa na vysokú a požiadať o štipendium a sociálnu pomoc. Budeš musieť chodiť po úradoch, inštitúciách a vybavovať všetko sám. Budeš sa musieť naučiť žiadať cudzích ľudí o pomoc.“

Začali sa mi chvieť ruky. Nenápadne som ich spustil nižšie a prisadol si ich.

„Tvoj problém nie je v tom, že si nevieš spomenúť, čo sa ti stalo a kto ti tak ublížil. Tvoj problém je, že si prestal veriť všetkým. Všetci ti však neublížili.“ Zdvihla ruku, keď videla, ako som sa nadýchol k osvedčenej odpovedi. „Absolútnej väčšine ľudí si ľahostajný. Niektorým si možno sympatický, iným nie. No to, že si niekomu nesympatický, neznamená, že ti bude ubližovať.“

Sklopil som pohľad. „Viem.“

„Samozrejme, veľmi by pomohlo, keby sa ti vrátili spomienky. Postupne by si ich spracoval. Pomohlo by to aj polícii pri pátraní. Keby toho človeka – alebo tých ľudí – chytili a potrestali, dostalo by sa ti zadosťučinenia a možno aj pocitu bezpečia. Ale keďže si stále nevieš spomenúť, kto ti

to urobil, musíme pracovať s tým, čo máme. Preto si tu. Aby si sa s tým pokiaľ možno vyrovnal. Aby si mohol vyraziť do života silný a schopný normálne komunikovať s ľuďmi a zvládať bežné prekážky.“

Na čele mi vyrazil studený pot. Zamrkal som.

Odsunula fascikel znova nabok. „Prečo si chcel zasa utiecť?“ zmenila tému.

Ticho v ambulancii prerušovalo sólo pre starú lampu.

„Lebo som už prečítal všetky knižky v knižnici,“ skóroval som napokon.

Nasadila zunovaný úsmev, tento žart ju už zrejme po piaty raz nebavil.

„Aj tie skriptá o optike,“ prihodil som, ale jej úsmev zostal rovnaký.

Svojím spôsobom mala dobrý plán – naučiť ma žiť bez strachu. Polícia od začiatku pracovala s dvoma teóriami. Podľa jednej z nich som vtedy pred rokmi utiekol pod rúskom noci z domova. Veď decká to tak zvyknú robiť, keď si myslia, že za múrmi štátneho zariadenia plného pravidiel a nariadení ich čaká úžasný slobodný život. Túto hypotézu podporoval fakt, že žiaden z chalanov z mojej izby ma nenatrel. Všetci svorne tvrdili, že ma nevideli odchádzať. Podľa policajtov to bol jasný dôkaz, že ma kryjú.

Druhá teória sa zakladala na tom, že trpím námesačnosťou a z detského domova som v tú prekliatu noc nejako zahadne odišiel v spánku. Psychiatri dosiaľ ani túto domnienku nevyvrátili. Tak či tak, obe teórie sa stretli v jednom bode a odtiaľ sa už zhodovali v tom, čo sa so mnou dialo ďalej.

Moje zranenia poskytli dostatočný dôkazový materiál. Nie- kto ma vtedy uniesol, väznil, týral a...

Následkom prežitej traumy som stratil pamäť. Spomien- ky na tie udalosti sa mi nevrátili ani po rokoch a podľa leká- rov sa mi možno ani nevrátia. Namiesto toho trpím nával- mi úzkosti a nedôverou k autoritám. Tak nejako znel záver v lekárskej správe a žiadne ďalšie vyšetrenia ho radikálne nezmenili.

„Kam si mal tentoraz vlastne namierené?“ prerušil moje úvahy doktorkin materský hlas.

Pokrčil som plecami. Kam by som utekal? Nemal som ku komu ísť. Mama aj starkí zahynuli pri dopravnej nehode a o otcovi som vedel len toľko, že to po ňom mám veľké hne- dé oči a kučeravé vlasy. Mama nepoznala ani jeho priezvisko, nieto ešte adresu. Bola to len letmá známosť počas prázdnin v Taliansku. S následkami.

Po starých rodičoch som zdedil dom na severe Slovenska. Normálne, poctivé bývanie, ale žiadny veľký luxus. Starká učila na gymnáziu matematiku a starký pracoval na odbore kultúry. Z toho na vilu nenašetríte. Mama im svojím prázd- ninovým dobrodružstvom spravila škrt cez rozpočet, lebo sa im s tehotenstvom priznala až vtedy, keď bolo neskoro. Za- skočilo ich to. Nechceli však, aby si ich dcéra pokazila život hneď na začiatku, a tak vzali moju výchovu do vlastných rúk. Preto mi boli viac rodičmi ako babkou a dedkom.

Mal som ich rád. Bol som práve v škole a oni viezli ma- mu domov zo štátnic, keď ich auto zdemoloval kamión ospa- lého Poliaka. V ten deň sa mi po prvý raz zrútil svet.

O rok nato sa mi zrútil druhýkrát.

Nie. Napriek tomu, čo si myslia policajti, z detského domova som tej noci, keď sa to stalo, neutiekol. Mal som tam strechu nad hlavou, jedlo, vreckové aj kamarátov. Vychošky, ktoré sa mi aspoň trochu snažili nahradiť rodinu. Vtedy. Predtým.

Utekať som začal až po tých udalostiach. Po pobyte v nemocnici ma vrátili do decáku. Ušiel som odtiaľ hneď nasledujúcu noc. Po pár dňoch sa mi podarilo dostať do Liptovského Mikuláša, do nášho – vlastne teraz už môjho – domu. Za ten čas, kým som bol v decáku, sa oň nik nestaral. Bola tam zima a páchlo tam potuchlinou. Elektrina vypnutá a voda odstavená. Nevadilo mi to. Horšie bolo, že policajti ma tam už čakali. Odviezli ma naspäť do slabých rúk sociálnych pracovníčok, vychovávateľiek a učiteľiek. A potom ešte mnohokrát. Vystriedal som viacero domovov i liečební, ale pod žiadnou strechou som dlho nevydržal. Nikde mi nemohli pomôcť. Nikto.

Pri uchu mi niečo lusklo.

„Driemeš? Veru aj ja by som už radšej išla spať,“ povedala doktorka a položila si ruku naspäť do lona.

Zapýril som sa. „Prepáčte. Nechcel som, aby vás ťahali z postele.“

„Tak prečo si chcel zase ujsť?“

„Lebo...“ poobzeral som sa okolo seba, hľadal som slová. „Lebo sa tu necítim bezpečne.“

Vzdychla si a nebolo to hrané. „Sem sa k tebe nikto nedostane. Dvere sa zamykajú na každom poschodí a okná sú vysoko. Nieкто s tebou stále je. Si tu vo väčšom bezpečí ako kdekoľvek inde.“

Snívajte s nami.

„Alebo by si bol radšej naspäť v detskom domove?“

Striasol som sa. „Nemá to cenu,“ povedal som slabým hlasom. „Môžem ísť už spať?“

Chvíľu sa na mňa dívala a ja som sa snažil neuhnúť pohľadom. Nepodarilo sa mi to.

„Tak teda dobrú noc,“ vzdala sa.

Odľahlo mi. „Dobrá.“

Postavil som sa rýchlejšie, ako by sa na nevyspatého chlapca patrilo. Báľ som sa však, že si to rozmyslí a budeme pokračovať v rozhovore, ktorý nikam nevedie. Už som držal kľučku, keď na mňa zavolala.

„Peter... A tie dvere...“

„Bolo odomknuté,“ vyhrkol som. „Vidíte, vravel som vám to,“ dodal som mierne vyčítavo, aby som jej naznačil, že napriek jej ubezpečeniu sa môže do budovy aj z nej dostať hocikto.

Trochu som sa za to hanbil. Ale len trochu.

* * *

Klamať som sa naučil veľmi rýchlo. Na čo je komu pravda? Dnes ľudia veria len tomu, čomu chcú. Je pre nich omnoho jednoduchšie prijať, že som stratil pamäť. Tomu radi uveria. Tomu, čo sa mi stalo v skutočnosti, by neveril nikto.

Samozrejme, že si to pamätám. Z celej duše si prajem opak! Cez deň sa snažím na to nemyslieť, ale spomienky na mňa útočia v snoch. Potom kričím a budím sa mokrý od

studeného potu. Tie spomienky vo mne živia strach. Že sa to stane znova. Pretože pred tým, čo sa mi stalo, ma nemôže ochrániť žiadna sociálka. Ani ústav. Ani polícia.

Nasledujúci týždeň som sa učil vyradovať kamery. Najprv ich bolo treba nájsť. Rozlíšiť od elektrického vedenia, svetiel, termostatov, ventilácie a kopy ďalších elektrických zariadení zabudovaných do múrov. Noci som trávil v zácho-
de opretý čelom o stenu a zúfalo sa prepletal obrazmi a informáciami, ktoré mi poskytovala stará budova. Nehovorila mojou rečou. Ona videla veci ináč ako ja. Ona bola dom, ja človek vnútri. Bola to náročná práca, ale postupne som tomu prichádzal na koreň.

Mal som možno šťastie, že sme nemali kamery na izbe. Nás s Mirom považovali za bezproblémových, hoci mne po pokuse o útek určite vynulovali dobré body za poriadok a čistotu aspoň na desať rokov. Pokaziť „očko“ pár metrov od miesta, kde spím, by bola pre mňa hračka. Zároveň by to však zvyšovalo riziko, že niekto príliš zavčasu zistí, že čosi nie je v poriadku.

Keď som sa naučil rozoznávať škatuľky, ktoré sledovali dianie na chodbách, musel som nájsť ich slabé miesta. Chcel som ich oslepiť tak, aby navonok vyzerali neporušené. Najlogickejšie by bolo prerušiť im prívod energie, ale s elektrinou som sa babral nerád. Neveril som jej. Ústav strážili lacné kamery, žiadne wifi vychytávky. Jednoduchšie by bolo teda nechať im popraskať sklo a hotovo. Skúsil som jednu, na konci našej chodby. Budova šomrala, ale sľúbil som jej, že potom dostane novú. Na druhý deň sa dostavil technik s rebríkom

a kameru vymenil. Takže to fungovalo. So starým domom sme si dali high-five, dlaňou o stenu. Potom už spolupracoval ochotnejšie.

Ďalšou výzvou boli kamery na dvore. Tie, ktoré trčali z vonkajšej strany múrov našej budovy, sa dali vyradiť pomerne jednoducho. Moje schopnosti však nedočiachli k vzdialenejším domom ani k stĺpom popri chodníkoch. Malí elektronickí bonzáci spoľahlivo pokrývali svojím zrakom celý areál liečebne. Musel som absolvovať niekoľko vychádzok na dvor, do parku a poobchytkávať kopu múrov a lúč, aby som identifikoval všetky kritické miesta. Potom som si v hlave kreslil plán, ako sa týmto miestam vyhnúť. A zistil som, že bezpečný priechod mimo dosahu kamier neexistuje.

Bolo mi do plaču. Darmo zlikvidujem kamery v našom bloku, keď ma bude vidno na tých ostatných.

Keď som sa pozbieral, vzal som to z druhej strany. Jeden deň som pokazil umývadlo. Druhý deň svetlo. Tretí som nechal opadať obkladačky na záchode. Zvažoval som aj dieru do strechy, ale nakoniec to nebolo treba. Keď som kus stropu veľký ako lavór nechal spadnúť na dlažbu, takže naplnil chodbu prachom a kúskami omietky, dom sám vyrukoval s návrhom. Preberie to so zvyškom areálu a spolu s ostatnými budovami mi pomôžu dostať sa odtiaľto. A budú mať odo mňa pokoj.

Potom to už bolo ľahké. Stačilo počkať na Ondrovu nočnú. Odstavil som kamery v budove a s nabaleným ruksakom vyšiel z izby. Dostať sa von už bola hračka. Keď som utekal parkom, vonkajšie lampy poblikávali na rozlúčku. Jeden

zvar, druhý, tretí a plot sa ohol natoľko, aby som sa pretiahol cez dieru von.

Na ulici som sa otočil a poslal svojej starej budove vzdušný bozk. Neviem, či ho zbadala, na jej reakciu som nečakal. Nadhodil som si ruksak na pleci a rýchlym krokom som sa pobral dolu do mesta. Bol som zasa voľný.

A ešte aj k tým dokladom sa mi podarilo dostať.

* * *

Mesto bolo po polnoci tiché. Fúkal studený vietor, mrholilo. Rýchlo som kráčal dolu ulicou, až kým som nezbadal Staničný chodník. Pustil som sa po ňom opatrne, lebo schody boli mokré. Posledné, čo teraz potrebujem, je zlomená kostrč. Vynoril som sa na Chalupkovej a tam hľadal ďalšie schody na Veternícku. Hlasný hovor niekoľkých mužov a súchanie krokov doliehajúce sprava ma prinútili zabočiť do krátkej uličky. Ukázalo sa, že je slepá. Hlasy sa približovali. Zastavilo sa mi srdce. Pár sekúnd som bol presvedčený, že ma už majú. Potom sa však rozhovor začal vzdalovať a plynule prešiel do opileckého spevu. Vydýchol som si – to len pár turistov hľadá nejaký otvorený bar. Medzi domami som však celkom stratil orientáciu a zablúdil som. Kľučkoval som teda po krivolakých uličkách a vyhýbal sa mlákam. Nakoniec som konečne zazrel ceduľu s názvom ulice a s úľavou sa pustil správnym smerom.

Neďaleko rybníka s výstižným názvom Veterník ma spolu s adrenalinom opustilo aj počiatočné nadšenie z úteku.

Bol som úplne premrznutý a líca aj holé ruky ma štípali od vetra. Pamätal som si, že pri rybníku je opustený domček. Plánoval som sa tam ukryť pred dažďom a vyčkať do svitania, kým pôjdu prvé autobusy. Sem už však pouličné osvetlenie nedosiahlo a v tme som zasa zablúdil. Zaumienil som si, že ako prvé si musím zohnať mobil a nahráť doň mapu. Dvakrát som v húšti zapadol do blata a raz do potoka, kým som sa konečne, celý mokrý, našiel na brehu vodnej nádrže.

Voda bola skoro čierna, rovnako ako stromy naokolo. Na hladine ticho šušľali kvapky. Kráčal som smerom k užšiemu koncu rybníka a dával pozor, aby som nestúpil na črepy z fliaš, čo tu často ostávali po rybároch a piatkových žúroch. Vedľa ústia potoka, ktorý rybník napájal, som sa vnořil do krovia. Niekoľko krokov som sa ešte predieral popri jarku, až som nahmatal drôtené oká hrdzavého plotu. Dieťa som našiel raz-dva. Prešmykol som sa cez ňu a ocitol sa pred schátraným domčekom bez dverí, obrasteným burinou. V tme som cez otvor, ktorý bol kedysi oknom, nerozoznal, či vnútri náhodou niekto nie je. Stačilo však priložiť dlane na múr a chajda mi prezradila, že je prázdna.

Všuchol som sa dnu. Smrdelo to tam plesňou a dymom, ale strecha ešte držala a nezatekalo tam. Stúlil som sa v kúte, ruksak si pritisol k telu a snažil sa nezapať.

Napriek zime, ktorá mi zaliezala až do kostí, sa mi to nepodarilo.

Len čo som zavrel oči, bol som zasa v Dome. V Dome s veľkým D. Vládol mu Domovník. Alebo mu možno slúžil, neviem. Znova som sa ocitol vo veľkej izbe s modrými

tapetami, dreveným obložením a hrubým bordovým kobercom. S veľkou drevenou posteľou. A s jedným hosťom.

To pred ním utekám, aj keď tuším, že márne. Kto raz vstúpi do Domu, už nikdy nie je v bezpečí. Dom si ho nájde. Občas cítim také brnenie na okraji svojej mysle. Viem, že je to on. Hľadá ma. Chce ma. Predsa len som však za ten čas začal veriť, že kým som v pohybe, kým nepriťahujem pozornosť, Domu pátranie sťažujem.

Viem, že sa mu to nepáči. Je zvyknutý vždy dostať to, po čom túži. Vlastne, po čom túžia jeho hostia. On nechce hocijakého chlapca. Ani jednoducho chalana s hnedými očami vo veku asi sedemnášť. Chce mňa. Chce ma späť. Viem to.

Alebo mi už kompletne šibe.

Potriasol som hlavou a prinútil sa myslieť na niečo príjemné. Na starkých. Ako sme boli na výlete v ľadovom dome v Tatrách. Ako som podľahol nutkaniu a preliezol som povraz. Chcel som obliznúť ňufák ľadového medveďa a vyskúšať, či sa mi naozaj prilepí jazyk. Tvrdošijne som sa držal spomienky, ako sa starká pri pokladni ospravedlňovala a potom ma doma nadávala horúcim čajom, zatiaľ čo ju starký podpichoval, aby mi doň naliala štamperlík rumu. Chuť toho čaju som mal stále v ústach.

V tej chvíli, celkom neočakávane ako vždy, prišiel panický záchvat. V okamihu sa mi rozbúšilo srdce a zalial ma studený pot. Chcel som sa nadýchnuť, ale nemohol som. Zuby som mal zaťaté, cítil som, ako mi praská sklovina.

Skrútil som sa ako červ. Žalúdok i črevá mi zachvátila bolesť, ktorá takmer okamžite vystúpila aj k srdcu. Obrovské

pazúry mi trhali vnútornosti na kusy. Bol som presvedčený, že tam na tom splenetom koberci zomriem.

Možno by to tak bolo lepšie. Možno by som mal konečne pokoj. No kým jedna moja časť to možno aj chcela, druhá bojovala o každú molekulu vzduchu.

Vyhrala tá druhá. Polapil som dych. Srdce spomalilo a už mi nedunelo v ušiach. Triasol som sa tak, až som mal pocit, že sa celý rozpadnem. Neviem, ako dlho to trvalo, zrejme len pár minút. Bol som však vyštavený, ako keby som vybehol na Lomnický štít.

Výčerpaný som sa schúlil do kľbka. Keď som upadal do tvrdého spánku, cítil som, že ma do ľavého líca tlačí zatuchnutý huňatý koberec.

Tentoraz sa mi nesnívalo nič. Našťastie.

* * *

Pár drobných, ktoré som našiel v zásuvke ambulancie, mi stačilo na lístok na autobus. Vystúpil som v neveľkom okresnom meste s vedomím, že musím zohnať hotovosť a ostať pritom v pohybe. Poslednú päťdesiatcentovku som hodil do tégrika staničnej hajzelbabe. Konečne som si uľavil, trochu sa poumýval a poľudštil, aj keď som poriadne smrdel od potu. Bunda a topánky mi už vyschli, ale stále mi bolo zima a začínalo ma škrabať v krku.

Automat na stanici som prinútil vydať mi šunkovú bagetu a pár horaliek. Na mince som si netrúfal. Bageta bola ako z gumy, ľadová. Žiadalo sa mi po nej dačo teplé. Chvíľu